Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

28 февруари 2013 година*

„Споразумение между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора — Равно третиране — Самостоятелно заети пограничари работници — Граждани на държава — членка на Съюза — Трудови доходи, получени в тази държава членка — Промяна на местопребиваването в Швейцария — Отказ да се предостави данъчно предимство в посочената държава членка поради промяна в пребиваването“

По дело C-425/11

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Finanzgericht Baden-Württemberg (Германия) с акт от 7 юли 2011 г., постъпил в Съда на 16 август 2011 г., в рамките на производство по дело

Katja Ettwein

срещу

Finanzamt Konstanz,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-жа R. Silva de Lapuerta, изпълняващ функцията на председател на трети състав, г-н K. Lenaerts, г-н E. Juhász (докладчик), г-н T. von Danwitz и г-н D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,

секретар: г-н V. Tourrès, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 юли 2012 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Katja Ettwein, от г-н T. Picker, Steuerberater,

— за Finanzamt Konstanz, от г-жа N. Rogall, в качеството на представител,

— за германското правителство, от г-н T. Henze, г-жа A. Wiedmann и г-жа K. Petersen, в качеството на представители,

— за испанското правителство, от г-н A. Rubio González, в качеството на представител,

* Език на производството: немски.

— за Европейската комисия, от г-н W. Mölls и г-н T. Scharf, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 октомври 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на релевантните разпоредби от Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора, подписано в Люксембург на 21 юни 1999 г. (ОВ L 114, 2002 г., стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 74, стр. 97, наричано по-нататък „Споразумението“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-жа Ettwein, германска гражданка, и Finanzamt Konstanz, относно отказа на последната да приложи спрямо нея и съпруга ѝ, който също е германски гражданин (наричани по-нататък „съпрузите Ettwein“), поради преместването на пребиваването им в Швейцария, данъчно предимство, предвидено в германското законодателство при съвместно облагане на съпрузите.

Правна уредба

Споразумението

3 Съгласно второто изречение от преамбюла договарящите страни са „решени да осъществят свободното движение на хора между тях на основата на правилата, валидни в Европейската общност“.

4 Съгласно член 1, букви а) и г) от Споразумението неговата цел по-специално е да се договори в полза на гражданите на държавите — членки на Европейската общност, и Конфедерация Швейцария, правото на влизане, пребиваване, достъп до работа като заети лица, установяване на основата на самостоятелна заетост и правото на престой на територията на договарящите се страни, както и да се договорят еднакви условия на живот, заетост и работни условия като тези, уговорени за гражданите на съответната страна.

5 Член 2, озаглавен „Недискриминация“, предвижда:

„Граждани[те] на една договаряща се страна, които законно пребивават на територията на друга договаряща се страна, не трябва в приложение и в съответствие с разпоредбите на приложения I, II и III на настоящото споразумение да бъдат обект на каквато и да е дискриминация на основание [гражданство]“.

6 Текстът на член 4, озаглавен „Право на пребиваване и достъп до икономическа дейност“, е следният:

„Правото на пребиваване и достъп до икономическа дейност са гарантирани […] в съответствие с разпоредбите на приложение I“.

7 Член 11 от посоченото споразумение, озаглавен „Обжалване“, предвижда в параграф 1:

„Лицата, обхванати в настоящото споразумение, имат право на обжалване пред компетентните органи във връзка с приложението на разпоредбите на настоящото споразумение“.

8 Текстът на член 16, озаглавен „Позоваване на законодателството на Общността“, е следният:

„1. За да се постигнат целите, преследвани с настоящото споразумение, договарящите се страни предприемат всички необходими мерки, за да гарантират, че правата и задълженията, еквивалентни на тези, съдържащи се в законовите актове на Европейската общност, на които се прави позоваване, се прилагат в отношенията между тях.

2. Доколкото приложението на настоящото споразумение обхваща концепции от законодателството на Общността, взема се предвид подходящото прецедентно право на Съда на Европейските общности преди датата на неговото подписване. Прецедентното право след тази дата се предоставя на вниманието на Швейцария. За да се гарантира, че споразумението действа правилно, съвместният комитет по искане на една от договарящите се страни определя значението на такова прецедентно право“.

9 Член 21, озаглавен „Връзка с двустранни споразумения относно двойно данъчно облагане“, предвижда в параграф 2:

„Нито една разпоредба на настоящото споразумение не може да се тълкува по такъв начин, че да попречи на договарящите се страни да направят разграничение, когато прилагат съответните разпоредби на тяхното фискално законодателство, между данъкоплатците, положението на които не е сравнимо, особено по отношение на мястото им на пребиваване“.

10 Приложение I към Споразумението е посветено на свободното движение на хора, а раздел II от това приложение съдържа разпоредби, отнасящи се до заетите лица. Член 9 от този раздел, озаглавен „Равнопоставеност“, предвижда:

„1. Заето лице, което е гражданин на една договаряща се страна, не може по причина на [неговото гражданство] да бъде третирано различно на територията на другата договаряща се страна от заетите лиц[а], ко[и]то са граждани на другата договаряща се страна по отношение на условия на заетост и работни условия, особено по отношение на заплащане, уволнение или възстановяване на работа или наемане отново, ако лицето стане безработно.

2. Заето лице и членовете на неговото семейство, посочени в член 3 от настоящото приложение, се ползват от същите данъчни отстъпки и социални обезщетения, както заетите лица, граждани на страната и членовете на техните семейства.

[…]“.

11 Раздел III от това приложение е посветен на „самостоятелно заетите лица“.

12 Член 12 от този раздел III, озаглавен „Правила по отношение на пребиваване“, предвижда в параграф 1:

„Гражданин на една договаряща се страна, който желае да се установи на територията на друга договаряща се страна, за да осъществява дейност като самостоятелно заето лице (оттук нататък наречено „самостоятелно заето лице“) получава разрешение за пребиваване, валидно за период най-малко от пет години от датата на издаването му, при условие че лицето предостави доказателство на компетентните национални органи, че е установено или иска да стане установено“.

13 Член 13 от посочения раздел, озаглавен „Самостоятелно заети пограничари работници“, предвижда:

„1. Самостоятелно зает пограничен работник е гражданин на една договаряща се страна, който пребивава на територията на една договаряща се страна и който осъществява дейност на самостоятелно заето лице на територията на другата договаряща се страна, като се връща на своето място на пребиваване по правило всеки ден или най-малкото един път седмично.

2. Самостоятелно заети пограничари работници не се нуждаят от разрешение за пребиваване.

[…]“.

14 Съгласно член 15 от същия раздел, озаглавен „Равнопоставеност“:

„1. По отношение на достъп до дейност като самостоятелно заето лице и осъществяването на такава дейност, един самостоятелно зает работник трябва да получи не по-малко благоприятно третиране в приемащата страна от това, което се предоставя на нейните собствени граждани.

2. Разпоредбите на член 9 от настоящото приложение се прилагат с необходимите изменения за самостоятелно заето лице, посочено в настоящия раздел“.

15 Раздел V от посоченото приложение I е посветен на „лицата, които не осъществяват икономическа дейност“. Член 24 от този раздел, озаглавен „Правила относно пребиваване“, предвижда в параграф 1:

„Лице, което е гражданин на една договаряща се страна, което не осъществява икономическа дейност в страната на пребиваване и което няма право на пребиваване по силата на други разпоредби на споразумението, получава разрешение за пребиваване, валидно най-малко за пет години, при условие че лицето докаже на компетентните национални органи, че то притежава за себе си и за членовете на своето семейство:

а) достатъчно финансови средства, така че да не му се налага да кандидатства за социални помощи по време на техния престой;

б) осигурително покритие при всички рискове и болести.

[…]“.

Германската правна уредба

16 Относими са разпоредбите на Закона за облагане на доходите (Einkommensteuergesetz, наричан по-долу „EStG“), в редакцията му, публикувана на 19 октомври 2002 г. (BGBl. 2002 I, стр. 4212), изменен на 20 декември 2007 г. (BGBl. 2007 I, стр. 3150).

17 Член 1 от EStG гласи:

„1. Физическите лица, които имат местоживеене или обичайно пребиваване на територията на Германия, изцяло подлежат на облагане с данък върху доходите. […]

[…]

3. По тяхно искане физическите лица, които нямат нито местоживеене, нито обичайно пребиваване в Германия, могат също да бъдат третирани като лица, които изцяло подлежат на облагане с данък върху доходите, доколкото получават национални доходи по смисъла на член 49. Тази възможност се прилага само ако поне 90 % от доходите им през календарната година са облагаеми с данък върху доходите в Германия […]

[…]“.

18 Текстът на член 1a, параграф 1 от EStG е следният:

„Спрямо гражданите на държава — членка на Европейския съюз, или на държава, спрямо която се прилага Споразумението за Европейското икономическо пространство [наричано по-нататък „Споразумението за ЕИП“], […] които следва да се третират като лица, които изцяло подлежат на облагане с данък върху доходите съгласно член 1, параграф 3, се прилагат следните правила за целите […] на член 26, параграф 1, първо изречение:

1. […] Получателят трябва да има местоживеене или обичайно пребиваване на територията на друга държава — членка на Европейския съюз, или на държава, спрямо която се прилага Споразумението за ЕИП.

[…]

2. По негово искане съпруг, който не е разделен с другия и няма местоживеене или обичайно пребиваване на територията на Германия, се третира като лице, което изцяло подлежи на облагане с данък върху доходите с оглед на прилагането на член 26, параграф 1, първо изречение. Точка 1, втора алинея се прилага mutatis mutandis. В рамките на прилагането на член 1, параграф 3, второ изречение следва да се вземат предвид доходите на двамата съпрузи и да се умножи по две размерът на необлагаемата част от основата […]“.

19 Член 26, параграф 1 от EStG признава на съпрузите, които не са разделени и са обвързани с неограничено данъчно задължение или трябва да бъдат третирани като такива, правото на избор между разделно облагане съгласно член 26a и съвместно облагане съгласно член 26b.

20 Член 26b от EStG, озаглавен „Съвместно облагане на съпрузите“, предвижда:

„Съгласно режима на съвместното облагане доходите, получени от двамата съпрузи, се сумират и им се разпределят съвместно; така съпрузите се третират като едно данъчнозадължено лице, освен ако не е предвидено друго“.

21 Член 32a от EStG, озаглавен „Данъчна ставка върху доходите“, предвижда в параграф 5:

„[…], данъкът върху доходите на съпрузите, облагани съвместно по силата на членове 26 и 26b, възлиза на удвоения размер на данъка, изчислен спрямо половината от общия им облагаем доход по силата на параграф 1 (методът „splitting“)“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

22 Съпрузите Ettwein упражняват независима професионална дейност: жалбоподателката в главното производство като търговски съветник, а съпругът ѝ — като артист художник. Те получават всичките си доходи в Германия. На 1 август 2007 г. съпрузите Ettwein, чието местопребиваване до този момент е било в Lindau (Германия), преместват пребиваването си в Швейцария. Все пак те продължават да упражняват професионалната си дейност в Германия и да получават почти всичките си доходи в тази държава членка.

23 С оглед изчисляване на данъка върху доходите им през данъчната 2008 г., както и за предходните данъчни години, съпрузите Ettwein поискали да бъдат обложени съвместно, и по-конкретно да се приложи методът, наречен „splitting“, като подчертали, че не получават доходи, облагаеми в Швейцария.

24 Съгласно първоначалния акт за установяване на данъчни задължения Finanzamt Konstanz е уважил искането им. На 1 декември 2009 г. обаче този акт е отменен, с мотива че благоприятният режим на „splitting“, който се признава с оглед личното и семейното положение на съпрузите, не е трябвало да се прилага за съпрузите Ettwein, тъй те не пребивават нито на територията на държава — членка на Съюза, нито на територията на държава, която е страна по Споразумението за ЕИП. По този начин с акт за установяване на данъчни задължения от 22 март 2010 г. Finanzamt Konstanz прилага към съпрузите режима на разделното облагане. Тъй като подадената жалба по административен ред срещу този акт не е уважена, жалбоподателката в главното производство предявява жалба за отмяна пред Finanzgericht Baden-Württemberg.

25 Тази юрисдикция приема, че жалбоподателката в главното производство и съпругът ѝ са „самостоятелно заети гранични работници“ по смисъла на член 13, параграф 1 от приложение I към Споразумението, като се има предвид, че те са германски граждани с местоживеене в Швейцария, че упражняват дейност като самостоятелно заети лица на територията на Федерална република Германия и се връщат всеки ден от мястото на професионалната си дейност към мястото си на пребиваване. По силата на член 9, параграф 2 във връзка с член 15, параграф 2 от приложение I към Споразумението самостоятелно заетите гранични работници се ползват на територията на държавата, където упражняват професионалната дейност, от същите данъчни и социални предимства като тези на местните граждани, упражняващи дейност като самостоятелно заети лица. Според запитващата юрисдикция фактът, че на съпрузите Ettwein е отказано прилагането на метода „splitting“, с единствения мотив че пребиваването им е в Швейцария, е в противоречие с разпоредбите на Споразумението.

26 Според запитващата юрисдикция този извод съответства на принципите, които са установени от практиката на Съда, що се отнася до свободата на установяване и до свободното движение на работници, и са възпроизведени в Споразумението. От тази съдебна практика следва, че принципът на недопускане на дискриминация, приложим и в данъчната област, забранява не само явните форми на дискриминация, основани на гражданство, но и прикритите форми на дискриминация.

27 Запитващата юрисдикция отбелязва, че по принцип държавата по пребиваване следва да обложи данъчнозадълженото лице като цяло, отчитайки особеностите на личното и семейното му положение. Когато обаче цялостното облагане се прави в държавата по източника на доходите, тъй като заинтересованото лице получава почти всички свои доходи в тази държава, последната не може да откаже да вземе предвид личното и семейното му положение, когато това не е възможно в държавата по пребиваване. Съгласно практиката на Съда методът „splitting“ е част от особеностите на личното и семейното положение и трябва да бъде взет предвид в подобен случай (Решение от 14 февруари 1995 г. по дело Schumacker, C-279/93, Recueil, стр. I-225 и Решение от 27 юни 1996 г. по дело Asscher, C-107/94, Recueil, стр. I-3089).

28 Следователно положението на съпрузите Ettwein, което не е можело да бъде взето предвид в държавата по пребиваване, а именно Швейцария, поради липса на доходи, трябва да се вземе предвид в Германия с оглед на изчисляване на данъка, за да не се стигне до дискриминация в сравнение с двойките, които живеят в Германия, получават там своите доходи и се намират в същото лично и семейно положение като съпрузите Ettwein.

29 С оглед на тези съображения Finanzgericht Baden-Württemberg решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли разпоредбите на Споразумението […], и по-специално членове 1, 2, 11, 16 и 21 от него, както и членове 9, 13 и 15 от приложение I към същото, да се тълкуват в смисъл, че не допускат възможността да се откаже съвместното облагане — посредством прилагането на метода, наречен „splitting“ — на пребиваващи в Швейцария съпрузи, които подлежат на облагане във Федерална република Германия с данък върху доходите за всички техни облагаеми доходи?“.

По преюдициалния въпрос

30 Следва да се отбележи, че както следва от разглежданата в главното производство правна уредба, режимът „splitting“ представлява данъчно предимство за съпрузите, които подлежат на облагане във Федерална република Германия с данък върху доходите, в случаите, в които доходът на единия е явно по-висок от дохода на другия. Както приема Съдът, този режим е създаден, за да се смекчи ефектът от прогресивното данъчно облагане на доходите. Той представлява сумиране на общия доход на съпрузите, след което фиктивно се разпределя между тях поравно и тогава се облага. Ако доходът на единия от съпрузите е висок, а на другия нисък, режимът „splitting“ изравнява данъчната основа и смекчава ефекта от прогресивното данъчно облагане на доходите (Решение от по дело Schumacker, посочено по-горе, точка 7).

31 Все пак съгласно тази правна уредба този режим се прилага само в случаите, в които съпрузите имат своето местоживеене или обичайно пребиваване на германската територия или на територията на друга държава — членка на Съюза, или на държава, спрямо която е приложимо Споразумението за ЕИП. Това споразумение не се прилага спрямо Конфедерация Швейцария.

32 За да се отговори на въпроса на запитващата юрисдикция, следва да се провери, на първо място, дали положение като това на съпрузите Ettwein попада в приложното поле на Споразумението.

33 В това отношение следва преди всичко да се отхвърли доводът на германското правителство и на Европейската комисия, че Споразумението се прилагало само в случай на дискриминация, основана на гражданство, а именно при неравно третиране гражданите на една договаряща страна на територията на другата договаряща страна в сравнение с гражданите на последната. Всъщност възможно е, при някои обстоятелства и в зависимост от приложимите разпоредби, гражданите на една договаряща страна да се позовават и пред своята собствена държава на права, които черпят от Споразумението (вж. по-специално Решение от 15 декември 2011 г. по дело Bergström, C-257/10, Сборник, стр. I-13227, точки 27—34).

34 Що се отнася до обстоятелствата по главното производство и разпоредбите, които могат да бъдат приложени, следва да се приеме, че въз основа на текста на член 13, параграф 1 от приложение I към Споразумението същият е приложим към положението на съпрузите Ettwein. Всъщност последните са граждани на „една договаряща страна“, а именно Федерална република Германия, пребивават на територията на „една договаряща страна“, в случая Конфедерация Швейцария, и упражняват дейност като самостоятелно заети лица на територията на „другата договаряща страна“, тоест Федерална република Германия.

35 В тази разпоредба е направено разграничение между местопребиваването на територията на една договаряща страна и мястото на упражняване на дейност като самостоятелно заето лице, което се намира на територията на другата договаряща страна, независимо от гражданството на заинтересованите лица. Следователно по силата на посочената разпоредба съпрузите Ettwein

трябва да се квалифицират като „пограничните работници“ с оглед на прилагането на Споразумението, тъй като освен това е безспорно, че те се връщат всеки ден от мястото на професионалната си дейност към мястото си на пребиваване.

36 В това отношение не може да бъде приет доводът на германското правителство и Комисията, че понятието „самостоятелно зает пограничен работник“ се обхващало от понятието „самостоятелно заето лице“ по член 12, параграф 1 от приложение I към Споразумението. Всъщност, макар „самостоятелно заетият пограничен работник“ да е също „самостоятелно заето лице“ доколкото упражнява дейност като самостоятелно заето лице, понятието „самостоятелно зает пограничен работник“ е дефинирано в отделни разпоредби, в които се съдържат разлики в сравнение с понятието „самостоятелно заето лице“ по член 12, параграф 1.

37 Следва да се отбележи в това отношение, че както е видно от член 13, параграф 1 от приложение I към Споразумението, не е необходимо „самостоятелно заетият пограничен работник“ да притежава разрешение за пребиваване, за да упражнява дейност като самостоятелно заето лице, обратно на предвиденото за „самостоятелно заетото лице“ в член 12 от това приложение. Както е видно от заглавието ѝ и от общия прочит на съдържанието ѝ, последната разпоредба е въведена единствено за да се уреди пребиваването.

38 Обстоятелството, че договарящите страни са посветили отделна разпоредба за самостоятелно заетите погранични работници в Споразумението, подчертава особеното положение на тази категория самостоятелно заети лица и свидетелства за волята да се улесни движението и мобилността на последните.

39 Този извод се подкрепя и от член 24, параграф 1 от приложение I към Споразумението, в който е уредено правото на пребиваване, а именно правото на гражданите на една договаряща страна да установят пребиваването си на територията на другата договаряща страна, независимо от упражняването на икономическа дейност. Впрочем пограничните работници, като съпрузите Ettwein, трябва да могат да се ползват изцяло от това право, като същевременно продължават да упражняват икономическата си дейност в държавата по произход.

40 Ето защо следва да се направи изводът, че положението на съпрузите Ettwein попада в приложното поле на Споразумението.

41 Като се има предвид, че съпрузите Ettwein са „самостоятелно заети погранични работници“ по смисъла на член 13, параграф 1 от приложение I към Споразумението, спрямо тях се прилага и принципът на равно третиране, уреден в член 15, параграф 1 от това приложение (вж. Решение от 6 октомври 2011 г. по дело Graf и Engel, C-506/10, Сборник, стр. I-9345, точка 23 и цитираната съдебна практика), тъй като в техния случай „приемащата страна“ по смисъла на последната разпоредба е Федерална република Германия.

42 Освен това съгласно параграф 2 на посочения член 15 разпоредбите на член 9 от същото приложение I се прилагат mutatis mutandis за самостоятелно заетите погранични работници. От параграф 2 на последния член е видно, че принципът на равно третиране обхваща и данъчните предимства.

43 От това прилагане mutatis mutandis следва, че един самостоятелно зает пограничен работник се ползва в приемащата страна от същите данъчни предимства като самостоятелно заетите лица, които упражняват дейността си в тази страна и пребивават в нея.

44 Следва обаче да се вземе предвид и член 21, параграф 2 от Споразумението, съгласно който нито една разпоредба на това споразумение не може да се тълкува по такъв начин, че да попречи на договарящите страни да предвидят разграничение при прилагането на съответните разпоредби на тяхното данъчно законодателство, между данъчнозадължените лица, които не са в сравнимо положение, особено по отношение на местопребиваването им.

45 Следователно тази разпоредба позволява различно третиране в областта на данъчното облагане на местните и чуждестранните данъчнозадължени лица, но само когато не се намират в сравнимо положение.

46 От практиката на Съда е видно, че относно данъка върху доходите индивидуалните данъчни възможности на данъчнозадълженото лице, произтичащи от отчитането на всички негови доходи и на личното и семейното му положение, могат да се преценят по-лесно в държавата по пребиваването му, в която обикновено е съсредоточена основната част от неговите доходи, и че от тази гледна точка положението на местните и на чуждестранните лица по принцип не е сравнимо (Решение по дело Schumacker, посочено по-горе, точки 32—34 и Решение по дело Asscher, точка 41). Съдът е подчертал обаче, че е различен случаят, когато чуждестранното лице не получава значителни доходи в държавата по своето пребиваване, а получава основната част от облагаемите си доходи от дейност, упражнявана в друга държава, по такъв начин, че държавата по неговото пребиваване не е в състояние да му предостави предимствата, които произтичат от отчитането на неговото лично и семейно положение (вж. по-специално Решение по дело Schumacker, посочено по-горе, точка 36).

47 Съдът е приел, че чуждестранно данъчнозадължено лице — заето или самостоятелно заето — което получава всички или почти всички свои доходи в държавата, в която упражнява професионалната си дейност, се намира обективно в същото положение, относно данъка върху доходите, като пребиваващо в тази държава лице, което упражнява в нея сравнима дейност. Тези две категории данъчнозадължени лица се намират по-специално в сравнимо положение, що се отнася до отчитането на тяхното лично и семейно положение. Всъщност подобно отчитане не е възможно в държавата по пребиваването на погранични работници като съпрузите Ettwein, тъй като те не получават доходи в нея (вж. в този смисъл Решение по дело Schumacker, посочено по-горе, точки 37 и 38, Решение по дело Asscher, посочено по-горе, точки 42 и 43, и Решение от 11 август 1995 г. по дело Wielockx, C-80/94, Recueil, стр. I-2493, точка 20).

48 С оглед на тази съдебна практика договаряща страна не може да се позове на член 21, параграф 2 от Споразумението, за да откаже на съпрузи, които упражняват професионалната си дейност в тази държава, получават в нея всички свои доходи и изцяло подлежат на облагане с данък върху доходите в нея, данъчно предимство, което е свързано с личното и семейното положение и се състои в прилагането на метода „splitting“, с единствения мотив че местопребиваването на съпрузите е в другата договаряща страна.

49 Следователно, като отказва посоченото данъчно предимство поради местопребиваването на данъчнозадължените лица, разглежданата в главното производство правна уредба е в противоречие с член 13, параграф 1 от приложение I към Споразумението, тълкуван във връзка с член 15, параграф 2 и член 9, параграф 2 от това приложение.

50 Освен това съгласно член 1, буква а) от Споразумението неговата цел е по-специално да се предостави право пребиваване на територията на договарящите страни в полза на гражданите на държавите — членки на Съюза, и на Конфедерация Швейцария.

51 Впрочем това разрешение следва практиката на Съда, съгласно която свободното движение на хора, което съгласно второто изречение от преамбюла на Споразумението договарящите страни са решени да осъществят помежду си въз основата на разпоредбите, приложими в Съюза, би

било възпрепятствано, ако гражданин на една договаряща страна е поставен в неблагоприятно положение в своята страна по произход само поради това че е упражнил правото си на свободно движение (Решение по дело Bergström, посочено по-горе, точки 27 и 28).

52 Предвид изложените по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 1, буква а) от Споразумението, както и член 9, параграф 2, член 13, параграф 1 и член 15, параграф 2 от приложение I към това споразумение трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, която отказва съвместното облагане посредством прилагането на предвидения в същата правна уредба метод, наречен „splitting“, на съпрузи, които са граждани на тази държава и подлежат на облагане в същата държава с данък върху доходите за всички техни облагаеми доходи, само поради това че местопребиваването им е на територията на Конфедерация Швейцария.

По съдебните разноски

53 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Член 1, буква а) от Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора, подписано в Люксембург на 21 юни 1999 г., както и член 9, параграф 2, член 13, параграф 1 и член 15, параграф 2 от приложение I към това споразумение трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, която отказва съвместното облагане посредством прилагането на предвидения в същата правна уредба метод, наречен „splitting“, на съпрузи, които са граждани на тази държава и подлежат на облагане в същата държава с данък върху доходите за всички техни облагаеми доходи, само поради това че местопребиваването им е на територията на Конфедерация Швейцария.

Подписи